

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ V. D.**, bývajúcej v B., **2/ E. D.**, bývajúceho v P., oboch zastúpených JUDr. R. K., advokátom so sídlom v B., proti žalovanej **Z. D.**, bývajúcej v Č., zastúpenou JUDr. V. Ž., advokátkou so sídlom v B., **o vypratanie bytu a určenie, že byt patrí do dedičstva po poručiťke E. D.**, vedenej na Okresnom súde Brezno pod sp. zn. 6 C 236/2008, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 21. októbra 2010 sp. zn. 12 Co 255/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcov 1/ a 2/ **o d m i e t a .**

Žalobcovia 1/ a 2/ sú povinní zaplatiť žalovanej náhradu trov dovolacieho konania 64,41 € do rúk JUDr. V. Ž., advokátky so sídlom v B., do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Brezno rozsudkom z 8. júna 2010 č.k. 6 C 236/2008-84 žalobu zamietol a žalobcom 1/ a 2/ uložil spoločne a nerozdielne nahradiť žalovanej trovy konania 424,91 € na účet jej právnej zástupkyne do troch od právoplatnosti tohto rozhodnutia. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v roku 2000 bola medzi žalovanou, ako obdarovanou a E. D., ako daryňou (zomrelou X.) uzavretá darovacia zmluva i zmluva o zriadení vecného bremena k nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v katastrálnom území V., ktorá je zapísaná na liste vlastníctva č. X. (3 izbovému bytu č. 3, nachádzajúcemu sa na 2 podlaží v bytovom dome súpisné číslo X., orientačné číslo 1, vchod 1, postaveného na parcele KN-C č. X., zastavané plochy o výmere X. m², spolu ideálnym spoluvlastníckym podielom X. na spoločných častiach domu, spoločných zariadeniach domu s príslušenstvom a rovnakým ideálnym

podielom k uvedenému pozemku nehnuteľnosti, ďalej len byt). Listami z 28. augusta 2007 a 27. decembra 2007 darkyňa požiadala žalovanú o vrátenie daru. Súd nepovažoval žiadosti o vrátenie daru za kvalifikované. Dôvodom vrátenia daru (aj v liste z 28. augusta 2007) nie sú tvrdené okolnosti o hrubom porušení dobrých mravov obdarovanou voči daryni, preto na tieto súd neprihliadol. Skutočnými dôvodmi boli tie, ktoré darkyňa uviedla v liste z 28. augusta 2007 (t.j. darkyňa si rozhodnutie darovať byt rozmyslela, považuje to za nespravodlivé a chce, aby byt po jej smrti pripadol do dedičstva jej deťom). V čase, kedy darkyňa požiadala o vrátenie daru nebola podľa súdu odkázaná na starostlivosť a opateru inej osoby (žalovanej), tak tomu malo byť i na jeseň 2007, kedy sa žalovaná na 22 dní vrátila z Írska na Slovensko. V posledných týždňoch života darkyňa potrebovala intenzívnu opateru, žalovaná vtedy zvažovala ukončiť prácu v Írsku a poskytnúť daryni starostlivosť. Žalovanej sa však ponúkla zabezpečiť starostlivosť jej matka (v tom čase nezamestnaná) a otec žalovanej. Títo vypovedali, že daryni poskytli pomoc, keď to bolo potrebné a tiež jej ponúkli presťahovať sa k nim do Č., kde sa o ňu postarajú. Starostlivosť a opateru daryni napokon poskytla žalobkyňa I/ a jej príbuzní, ktorá ju k sebe vzala domov. Vychádzajúc z uvedeného súd nepovažoval správanie žalovanej voči daryni za hrubé porušenie dobrých mravov (v bežnej miere ani hrubým spôsobom) v zmysle § 630 Občianskeho zákonníka a preto žalobu zamietol. Rozhodnutie o trovách účastníkov konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalobcov Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 21. októbra 2010 sp. zn. 12 Co 255/2010 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (§ 219 ods. 1 O.s.p.) a žalovanej priznal náhradu trov konania 62,70 €, pretože došlo k správne mu zisteniu skutkového stavu veci i jej správne mu právne mu posúdeniu súdom prvého stupňa, na ktoré odvolací súd odkázal. Stotožnil sa s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa, na zdôraznenie jeho správne nosti doplnil ďalšie dôvody, čím tak reagoval aj na odvolacie dôvody žalobcov. K ich námietke, že obdarovaná podmienky darovacej zmluvy nesplnila, nebohú nedoopatrovala, dlhodobo sa zdržiavala v zahraničí a o svoju starú matku opravdivý záujem neprejavovala, odvolací súd uviedol, že v konaní pred súdom prvého stupňa bolo nepochybne preukázané, že do 22. decembra 2007 darkyňa osobitnú pomoc nepotrebovala (bola vitálna), zlom v jej zdravotnom stave nastal až začiatkom nového roku, kedy sa jej zdravotný stav rapidne zhoršil, 5. januára 2008 bola hospitalizovaná a X. zomrela. Napriek tomu, že nebohá ochorela nevyliciteľnou chorobou v mesiaci november 2007, takmer do konca roka 2007 žiadnu osobitnú starostlivosť a opateru nepotrebovala, ešte počas vianočných sviatkov bola

sebestačná, vitálna a tak nemožno uzavrieť, že by obdarovaná nejakým spôsobom porušila podmienky darovacej zmluvy a zmluvy o zriadení vecného bremena. Mimo toho, obdobie, za ktoré žalobkyňa 1/ poskytovala intenzívnu pomoc nebohej (od konca roku 2007 do X.) odvolací súd nepovažoval za tak dlhé, ktoré by dosahovalo intenzitu sústavnosti tak, ako predpokladá § 630 Občianskeho zákonníka. Podmienkou úspešného uplatnenia práva na vrátenie daru je aj kvalifikované správanie sa obdarovaného (hrubo porušujúce dobré mravy), čo splnené nebolo (i podľa názoru súdu prvého stupňa), preto odvolací súd nepovažoval odvolanie žalobcov za dôvodné. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil odvolací súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a § 224 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia s odôvodnením, že vydané rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), pretože súdy správanie o neposkytnutí potrebnej pomoci daryni nepovažovali za hrubé porušenie dobrých mravov. Navrhli, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietali predovšetkým to, že v konaní bol preukázaný zánik darovacieho vzťahu listom z 27. decembra 2007; žalovaná si nespĺnila povinnosť z darovacej zmluvy o doživotnom doopatrovaní daryne, a to ani v čase jej choroby; nezaujímal sa o ňu (čo potvrdila i svedkyňa JUDr. S.); nenavštívila ju ani v nemocnici; nebola s ňou v písomnom alebo telefonickom kontakte napriek tomu, že žalovaná bola na Slovensku; namiesto žalovanej potrebnú starostlivosť (doživotného doopatrovania) daryni zabezpečovala žalobkyňa 1/. I keď bola daryňa vitálna – skutočnosť, že sa dokázala na začiatku choroby najesť a „ako tak obriaďiť“ – neznamená, že nepotrebovala pomoc (napr. nákupy, väčšie upratovanie, doprovod k lekárovi a pod.). Po zhoršení zdravotného stavu nebola schopná už ani tejto činnosti; daryňa nevyhnutne potrebovala osobitnú pomoc žalovanej od 22. decembra 2007 do X., kedy sama sa už nemohla najesť a zabezpečiť si základné hygienické potreby. Vyčítali odvolaciemu súdu, že nezohľadnil správanie žalovanej vtedy, kedy daryňa nebola sebestačná („bola ležiaci pacient“) ale len obdobie, kedy nebola odkázaná na pomoc iných. Z týchto dôvodov žalobcovia považovali rozhodnutie odvolacieho súdu za jednostranné a neodôvodnené. Došlo k naplneniu § 630 Občianskeho zákonníka a preto sa dedičia právom domáhajú vydania daru.

Žalovaná vo vyjadrení uviedla, že dovolanie žalobcov nie je prípustné (§ 236 až § 241 O.s.p.), navrhla ho zamietnuť. Rozhodnutia súdov považovala za správne, v konaní nebolo preukázané, aby sa správala voči daryni tak, že tým hrubo porušila dobré mravy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), najskôr skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Dovolaním žalobcov nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), ani rozsudok vydaný vo veci, v ktorej by už dovolací súd vyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolaním je napadnutý potvrdzujúci rozsudok, ktorý ale nevykazuje znaky uvedené v § 238 ods. 3 O.s.p. Prípustnosť dovolania žalobcov preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolatelia v danej veci svoje dovolanie odôvodnili podľa ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. (t.j. konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci), keď súdom v podstate vyčítajú, že nesprávne a neúplne zistili skutkový stav veci, nesprávne vyhodnotili vykonané dôkazy a preto nesprávne vo veci rozhodli. Treba dodať, že dovolací súd je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil; dovolacie dôvody neposudzuje podľa toho, ako ich označil dovolateľ, ale podľa ich obsahu.

Pre účely predmetného dovolacieho konania je vhodné zdôrazniť, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a nemožno sa ním úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších stupňov ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Posúdiť správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Dovolacie konanie má (a to je potrebné osobitne zdôrazniť) prieskumnú povahu; aj so zreteľom na ňu dovolací súd – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť vykonávať dokazovanie (viď § 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.).

K jednotlivým dovolacím dôvodom treba uviesť, že (pokiaľ sú splnené ďalšie procesné predpoklady – najmä čo do včasnosti podania dovolania a jeho podania oprávnenou osobou) zakladá existencia procesnej vady konania v zmysle § 237 O.s.p., na ktorú poukazuje ustanovenie § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p., nielen prípustnosť dovolania, ale aj jeho opodstatnenosť. V prípade tzv. inej procesnej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) možno rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť dovolaciemu prieskumu, len ak nejde o prípady, kedy zákon prípustnosť dovolania výslovne vylučuje (napríklad v prípadoch uvedených v § 238 ods. 4 O.s.p.) a súčasne ak je dovolanie procesné prípustné. V prejednávanom prípade procesná prípustnosť dovolania nie je založená v zmysle § 238 ods. 1 až 3 O.s.p., preto dovolaciemu súdu nie je daná právna možnosť podrobiť napadnuté rozhodnutia dovolaciemu prieskumu z hľadiska dôvodov uvedených v ustanovení § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p., tak ako to navrhli dovolatelia.

Dovolanie žalobcov by (vzhľadom na vyššie uvedené) bolo prípustné, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. O vadu v zmysle tohto ustanovenia ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 O.s.p. dovolací súd i so zreteľom na to, čo bolo uvedené v dovolaní, skúmal, či v konaní na súdoch nižších stupňov nedošlo k týmto vadám. Vady konania vymenované v § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. dovolatelia nenamietali a žiadna z týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Z týchto ustanovení preto prípustnosť podaného dovolania nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytykané nesprávnosti, ktorých sa mali dopustiť súdy oboch nižších stupňov, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom odvolacieho súdu nebola dovolateľom odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizáciu tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva. Dovolací súd v danom prípade z obsahu spisu nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté procesnou vadou, znemožňujúcou žalobcom realizáciu ich procesných práv.

Dovolatelia namietajú, že súdy nesprávne právne posúdili vec (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) najmä pokiaľ dospeli k záveru, že žalovaná nemá povinnosť vydať dar, keď sa voči daryni nesprávala tak, aby tým hrubo porušila dobré mravy (§ 630 Občianskeho zákonníka).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. I keď je nesprávne právne posúdenie veci relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (viď tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010). I keby dovolacie námietky napádajúce správnosť právneho záveru súdov boli prípadne aj opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného hľadiska neposudzoval), dovolateľmi vytýkané okolnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p.

Dovolatelia ďalej súdom nižších stupňov vytýkajú nedostatky skutkovej povahy – spochybňujú správnosť a úplnosť skutkových zistení súdov v dôsledku nesprávneho vyhodnotenia vykonaných dôkazov – najmä ohľadne toho, či a kedy bola daryňa odkázaná na starostlivosť i opateru; ako sa k darkyni správala žalovaná; kto a v akom rozsahu poskytoval opateru darkyni a pod. Pokiaľ ide o takto formulovanú námietku, je súdna prax jednotná v názore, že nejde o nedostatok, ktorý by v zmysle platnej právnej úpravy a rozhodovacej praxe dovolacieho súdu bol považovaný za dôvod, ktorý zakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 O.s.p. Dovolateľmi tvrdená neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení môže prípadne zakladať tzv. inú vadu konania majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Súd ale neodníme účastníkovi možnosť pred ním konať tým, že (prípadne) nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov; jeho rozhodnutie môže byť síce z tohto dôvodu aj vecne nesprávne, ale to ešte samo osebe nevedie k zmätočnosti rozhodnutia a nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (porovnaj napr. R 37/1993, R 125/1999 a R 6/2000).

Podľa názoru dovolateľov odvolací súd riadne neodôvodnil skutkové a právne názory v rozhodnutí.

Judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky za prejav a dôsledok tzv. inej procesnej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) považuje nepreskúmateľnosť odôvodnenia súdneho rozhodnutia (viď napr. R 111/1998, ďalej tiež sp. zn. 1 Cdo 135/2010, 2 Cdo 137/2010, 3 Cdo 96/2011, 4 M Cdo 5/2009, 5 Cdo 216/2010). Žiada sa uviesť, že nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky kvalifikuje za nezlučiteľnú s obsahom práv zaručených v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej tiež dohovor) považujúcu ju za vadu konania zakladajúcu prípustnosť i dôvodnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (napr. Ústavný súd Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 198/2011).

Zákonné požiadavky na odôvodnenie rozsudkov vyplývajú z § 157 ods. 2 O.s.p. Jeho účelom je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia; zároveň je aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia. Ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. dáva súdom dostatočný návod na to, aké má byť odôvodnenie rozhodnutia. Z hľadiska úplnosti odôvodnenia rozhodnutia treba, aby odôvodnenie obsahovalo najmä stručné a výstižné prednesy účastníkov a ich konečné návrhy, dôkazy, o ktoré súd oprel svoje skutkové zistenia, úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení dôkazov a skutočností, ktoré mal preukázané, a právne posúdenie zisteného skutkového stavu podľa príslušných zákonných ustanovení. Ak súd svoj právny záver v rozhodnutí riadne neodôvodní, jeho rozsudok zostáva nepreskúmateľný. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo

upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07). Vychádzajúc z toho dospel dovolací súd k záveru, že právo žalobcov na riadne odôvodnenie porušené nebolo. Odôvodnenie napadnutého rozsudku zodpovedá požiadavkám uvedeným v § 157 O.s.p. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvého stupňa, jeho právne závery považoval za správne; na tieto výslovne odkázal, pre zdôraznenie správnosti ich sám doplnil (viď odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu). Pokiaľ ide o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, tento v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav (vysvetlil, ktoré skutkové zistenia považoval za rozhodné), primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania (uviedol vlastné hodnotiace závery) a citoval právny predpis, ktorý aplikoval na prejednávany prípad a z ktorého vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil (k otázke správnosti skutkových zistení i správneho právneho posúdenia veci a ich vplyvu sa môže dovolací súd vyjadrovať len z pohľadu prípustnosti dovolania - viď hore).

Nepreskúmateľnosť dovolateľa vyvodzovali predovšetkým z toho, že súdy sa podľa ich názoru nedostatočne venovali vysvetleniu skutkových okolností prípadu a s tým spojeného právneho posúdenia veci v období od 22. decembra 2007 do X. (kedy daryňa potrebovala osobitnú pomoc, bola hospitalizovaná a kedy sa o ňu namiesto žalovanej mala starať žalobkyňa 1/). Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa (str. 4 odsek 3 a 4 odôvodnenia) sú zrejmé skutkové zistenia z jednotlivých dôkazných prostriedkov (najmä výpovedí svedkov) o tom, ako sa žalovaná (vtedy pracujúca v Írsku) pokúšala zabezpečiť daryni starostlivosti a opateru prostredníctvom svojich rodičov, i to, ako toto správanie žalovanej súd zohľadnil pri právnom posúdení veci. Na doplnenie k tomu odvolací súd na strane 4 v odseku 4 odôvodnenia uviedol: .... „obdobie, po ktoré žalobkyňa intenzívnu pomoc

nebohej poskytovala (v podstate od konca roka 2007 do 5. januára 2008, kedy nebohá bola hospitalizovaná a následne dňa X. zomrela), nemožno považovať za tak dlhé, ktoré by dosahovalo intenzitu sústavnosti, tak ako to má na mysli ustanovenie § 630 O.z.“. Z odôvodnenia rozsudkov nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu podstaty a zmyslu. Samotná skutočnosť, že žalobcovia sa s týmito dôvodmi nestotožňujú, neznamená, že jeho zdôvodnenie nezodpovedá požiadavkám, ktoré na túto časť rozsudku kladie vyššie citované zákonné ustanovenie.

Vzhľadom na to, že procesná prípustnosť dovolania žalobcov nevyplýva z ustanovení § 238 a § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky ich mimoriadny opravný prostriedok odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie neprípustné. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nemohol sa zaoberať otázkou vecnej správnosti napadnutého rozsudku.

V dovolacom konaní procesne úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcom, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Trovy konania v danom prípade spočívajú v odmene advokáta za právnu službu, ktorú poskytol žalovanej vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu z 8. apríla 2011 (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Sadzbu tarifnej odmeny dovolací súd stanovil podľa § 11 ods. 1 písm. a/ tejto vyhlášky vo výške 57 €, čo s náhradou výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 1/100 výpočtového základu (§ 16 ods. 3 vyhlášky) 7,41 €, bez DPH (keďže túto vo vyúčtovaní advokátka nevyúčtovala ani nepreukázala, že platiteľkou tejto dane), predstavuje spolu 64,41 €. V dôsledku zásady účelnosti vynaložených trov konania (§ 137 O.s.p.) dovolací súd nepriznal náhradu trov konania za prípravu a prevzatie zastúpenia v dovolacom konaní, lebo žalovaná bola zastúpená tou istou zástupkyňou už v konaní pred súdom prvého stupňa i odvolacím súdom.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 22. februára 2012

JUDr. Daniela Š v e c o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková